

חב"ד לצעירים

גליון מס' 50
ניסן
ה'תשפ"ו

בישראל

החדש והמתחדש במחוזות חב"ד לצעירים ברחבי הארץ

100 שיטורים בשבוע!

ועוד היד נטויה

תורת חב"ד לבני

הישיבות בתנופת

הפצה. ראיון משולש

תל אביב של מעלה

שלושה שלוחים הפועלים עם עשרות אלפי סטודנטים חושפים את פניה האמיתיות של העיר

זה לא הכסף, זה הלב
הסיפורים המרגשים
שמאחורי ימי ההתרמה השנתיים
לחב"ד בקמפוס

לוד רועמת היסטוריה
רשמי ביקור: זוג שלוחים לנוטר
הופכים את העיר ומתחדשים
במוטדונים מזמינים

כי נער ישראל ואוהבהו הכנות קדחתניות לחג הפסח בסניפי חב"ד לנוטר

"בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל"

עשרות השלוחים ואלפי החניכים של חב"ד לנוער סומכים גאולה לגאולה ולא מחכים לרגיעה

שאגת הנוער

כולנו חווים בתקופה האחרונה מציאות מאתגרת שדרשה מאיתנו לחשב מסלול מחדש. הסבב הנוכחי של הלחימה מול איראן, שפרץ בפתאומיות אל חיינו, גזל את רגעי השגרה והעמיד רבים בפני הבחירה להוריד ראש ולהמתין עד יעבור זעם. אולם, בעוד רבים ניסו לשמור על שפיות בין האזעקות לשהות הממושכת עם הילדים בבית, היו מי שסירבו להיכנע למצב: שלוחי חב"ד לנוער. באנרגיות בלתי נדלות ובדרכים יצירתיות, הם פועלים לאורך כל התקופה כדי להגיע לבני הנוער, להציג בהם את אש האמונה ולזכות אותם בשיעור תורה ובקיום מצווה.

כבר במוצאי השבת שלאחר פרוץ המלחמה, השלוחים נערכו מיידית לפורים במתכונת חירום. תוכניות המסיבות המקוריות נגנזו ובמקומן הופעלו עשרות קריאות מגילה בבתי הנוער בכל עיר. נערים ונערות גויסו לעבור בין הבתים ולחלק משלוחי מנות, ובמקרים רבים נערכו התוועדויות בסמוך למרחבים המוגנים שנמשכו עד דלא ידע. השלוחים העידו כי

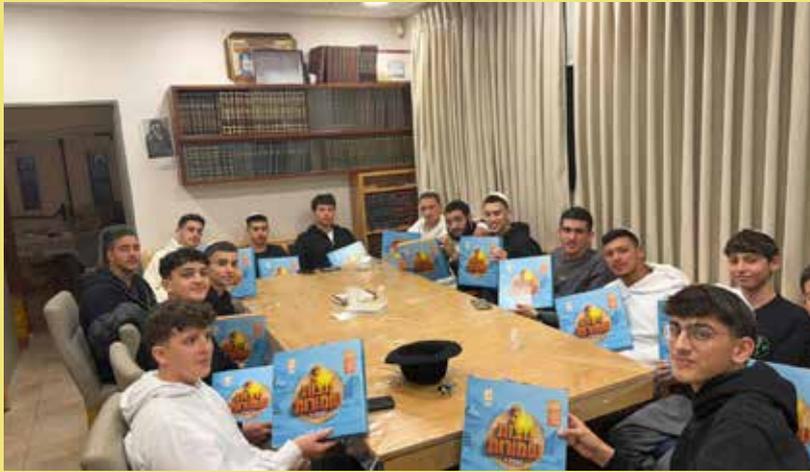
דווקא בשנה זו ידיהם היו מלאות עבודה יותר מאי פעם, כשהם רצים מקריאה לקריאה ללא הפסקה.

עם התרת המפגשים במרחבים מוגנים, איתרו השלוחים מקומות מתאימים להתכנסות והשיעורים הקבועים חזרו להתקיים בשמחה

גדולה. בני הנוער, שחשו צמא לפעילות משמעותית בימים אלו, חיפשו דרך להתחזק לאור הניסים המתרחשים. למרות קשיי הניידות וחששות ההורים, השלוחים השקיעו מרץ רב כדי להבטיח שהפעילות תגיע לכל נער ונערה. במקביל, הקשר האישי הפך לעוגן משמעותי, כשהשלוחים נותנים מענה לצרכים הנפשיים והרוחניים של הנוער. הנהלת חב"ד לנוער מצידה תמכה במאמצים אלו באמצעות כלים

חי ביקש אמונה ולא קיבל?

מבצע מצה בהיקפים חסרי תקדים בשכבות הצעירים בישראל

בפרויקט רחב היקף של שלוחי חב"ד לנוער וחב"ד בקמפוס המגיע לסימוני בימים אלה, למעלה מ-60,000 צעירים קיבלו השנה מצות עבודת יד לליל הסדר.

הצעירים המתמידים בהשתתפות בשיעורים ובפעילויות קיבלו שלישיות מצות שכמותן חולקו 30,000 סטים, ושאר הנערים והסטודנטים קיבלו מצות בודדות בשיעור כזית באריזה ממותגת ומותאמת בתכני ובצבעי חב"ד לנוער וחב"ד בקמפוס.

המצב המתוח בימים אלה דחף גם את השלוחים להגביר יותר את חלוקת "מיכלא דמהימנותא" ו"ומיכלא דאסותא" - מאכל האמונה והרפואה שמי לא צריך ממנו, והרבה, בזמננו זה - והמוני הצעירים שמחפשים עוגן רוחני בתקופה סוערת זו עטו על המצות כמוצאי שלל רב.

לאור הניסיון, כיום כבר ניתן לומר שבשנים האחרונות הפך מבצע מצה לאחד המבצעים הבולטים והמוצלחים ביותר שהשלוחים מקיימים במהלך השנה כולה, הן מבחינת כמותית של היקפי החלוקה, והן מבחינה איכותית של השפעתה הרוחנית של המצה ושל המפגשים האישיים עם הצעירים. "ורעה אמונה".

לאורך ימי ההכנה לפסח, השלוחים מהווים כתובת לכל שאלה הלכתית או מעשית, החל מהכשרת המטבח ועד לפרטי קצרת הסדר, כשהם משמשים מורי דרך ומדריכים לחיים. "הרב, איך אני יכול להכשיר את התנור בבית שלי?"; "ההורים שלי לא מקפידים על כשרות בפסח, מה אני יכול לעשות כדי לדאוג שאוכל לאכול כשר במהלך החג?"; היכן יש הגעלת כלים?"; "מהי הזרוע שמכינים לליל הסדר?" - אלו מקצת מן השאלות שבהן הוצפו השלוחים.

במקביל, עמוד האינסטגרם של חב"ד לנוער הפך לזירה שוקקת חיים. פרויקט מיוחד עסק בנושא הגאולה והמשיח בהקשר אקטואלי למתחולל בעולם כולו בימים אלו, כשהסרטונים המופיעים בו זוכים לעשרות אלפי צפיות ומציגים את הגאולה באור אופטימי ומרגיע - זאת לעומת תכנים אחרים אודות הגאולה המסתובבים ברשת. נערים מכל הארץ העלו שאלות תוכן רבות כתגובה לסרטונים, בשפתם הישירה: "האם כשהמשיח יבוא אני אאבד את התחביבים שלי?" שאל נער מרעננה; "אשמח אם תענו לי בכנות", כתב נער מאילת, "כל הזמן אומרים שהמשיח מגיע ובסוף לא, מי אמר שזה אמיתי?...". מנהל חב"ד לנוער, הרב משה שילת, השיב בעצמו לשאלות לנוער על מהות התקופה, ועודד אותם לשתף את המטרים הללו עם חבריהם.

במקביל, הועלו בעמוד הפופולרי תכנים הקשורים לחג הפסח, הדרכות מעשיות לבדיקת וביעור חמץ, קטעי תוכן מיוחדים מדברי הרבי על החג ועוד.

לסיכומו של דבר, מציינים השלוחים בסיפוק: דווקא מתוך האתגר נוצרה הזדמנות להגיע ליותר נערים ולמשפחותיהם באופן אישי, ובכך להבטיח שהשליחות לא תעצור לרגע והנוער ימשיך להוות הכוח הפעיל של העם, ואף ביתר שאת.

מגוונים, בהם מאפיות מצות ניידות, התוועדויות נודדות עם אמנים וחומרי לימוד מותאמים למצב.

עושים סדר ומתנות לרבי

ההכנות לחג הפסח עברו גם הן התאמה מהירה. השלוחים הציידו בכמויות גדולות של מצות שמורות והפגינו יצירתיות בדרכי החלוקה - החל מחלוקה למשתתפי השיעורים ועד מעבר מדלת לדלת בבתי הנערים, מה שאפשר להרחיב את ההיכרות עם המשפחות ולהוות עבורן מגדלור בימים לא שגרתיים אלה. סיירות של בני נוער נמרצים הוקמו כדי לסייע בחלוקת המצות לתושבי הערים. כמו כן, בשיעורי ההכנה הושם דגש על עריכת הסדר, כאשר נערים רבים שיתפו כי השנה עקב המצב יחגגו בבייתם לראשונה, ולא אצל סבא וסבתא או במלון בחו"ל, ומשך גילו רצינות רבה בלימוד הלכות החג והכשרת המטבח. ניסיון העבר מלמד - כך מגלים לנו השלוחים - כי הנערים סוחפים אחריהם את כל בני הבית ומכניסים אור וחיות בקיום מצוות החג בהידור.

גם אירועי "א ניסן קיבלו פנים חדשות. במקום האירוע המרכזי המסורתי בכפר חב"ד, נערכו עשרות אירועים מקומיים במועדונים בכל רחבי הארץ, בהשקעה רבה ובעוצמה לא פחותה. האירועים, שלוו בכיבוד עשיר, התמקדו בערך השליחות - המסר שכל נער הוא שליח בסביבתו הקרובה. התוכנית כללה קטעי וידאו, חידונים וכתובת החלטות טובות על קירות 'מתנות לרבי' ענקיים. גם הנערות יצרו יצירות אמנות הקשורות לרבי ולהוראותיו הקדושות, בהן עיטרו את מדפי חדריהן האישיים.

תל של קדושה

תשכחו מכל מה שחשבתם על תל אביב והאנטגוניזם שלה ליהדות: חב"ד בקמפוס מספקת הוכחה לכך שתל אביב יכולה להיות מגדלור של תנופת יהדות וחסידות • שיחה מרתקת עם הרב ישעיהו גרליצקי השליח באוניברסיטת תל אביב, הרב עדי אלפנט השליח לסטודנטים במרכז תל אביב, והרב שמואל קפלן השליח במכללה הגדולה ביפו - מספקת נתונים מדהימים ועדויות מופלאות על התקרבות בקנה מידה היסטורי של צעירים משתוקקים שהופכים לחסידים לכל דבר ועוד המוני צעירים המתקרבים צעד אחר צעד לתורה ולמצוותיה באור החסידות • תל אביב של מעלה בנימין ליפקין

הרב שמואל קפלן
מכללת יפו - דרום תל אביב

כ שניסיתי לתפוס את הרב ישעיהו (שייע) גרליצקי, השליח באוניברסיטת תל אביב, לשיחת טלפון, הוא היה נשמע טרוד מאוד. "אני ממהר לשיעור ואחריו יש לי היום שתי חופות שאני עורך", אמר במהירות ולפתע נפתח בפניי חרך לסדר יומם העמוס והבלתי נתפס של השלוחים בחב"ד בקמפוס.

למחרת, ברגע רגוע יותר, פתחתי דווקא בכך ושאלתי האם שתי חופות ביום הן דבר שבשגרה. "אני לא רב שעוסק בעריכת חופות ואינני נוהג לערוך חופות לזוגות שאינני מכיר", מבהיר תחילה הרב גרליצקי. "כל חופה שאני עורך, מדובר בזוג שהכרנו היטב, ואני ורעייתי למדנו זמן ממושך קודם לכן עם החתן והכלה והכנו אותם, רוחנית, ליומם הגדול. אבל כשמגיעים לכך שמחתנים זוג שהתקרב על ידינו, זה סיפוק גדול מאוד".

"באופן כללי בחב"ד בקמפוס, לא תמיד אפשר להמשיך לשמור על קשר עם סטודנטים שסיימו את לימודיהם ועברו לכל חלקי הארץ. אבל אלו שאנו חיתנו אותם נשארים איתנו בקשר וגם ממשכים לבוא אלינו, ובהמשך גם עם ילדיהם, וזה מחמם ומרחיב את הלב".

על שתי החופות שערך יום קודם לכן, מספר הרב גרליצקי בסתמיות המלמדת על החריש העמוק שהצליח ליצור בלבבות. "חופה אחת הייתה של זוג שהתעקשו לערוך אותה בזמן המקורי, למרות שאת חגיגת החתונה דחו למועד מאוחר יותר, כשוך המלחמה. חופה נוספת הייתה של זוג מקורבים שלנו שלא מצאו מקום אחר, אך לא רצו לוותר על היום שקבעו מראש, ומשכך הם מצאו בית כנסת שבו נערכה החתונה".

הרב גרליצקי הוא כמובן בנו של הרב יוסף שמואל גרליצקי, משלוחי הרבי לארץ הקודש והשליח הראשי בתל אביב זה עשרות שנים. הרב שייע עצמו נולד בתל אביב ולתוך עולמה של השליחות,

וכשהגיע הזמן הוא ורעייתו ניאותו לבקשת אביו ליטול על עצמם את הכניסה לתוככי אוניברסיטת תל אביב. האתגר הגדול, על שלל מורכבויותיו, ממשיך ללוות אותם עד היום הזה.

זה אכן כצעקתה? ניסיתי להבין בשיחתנו כששמנו את האצבע לעבר המשמעות הגלומה במילים 'אוניברסיטת תל אביב'. הרב גרליצקי משיב בתגובה כי יש לערוך הבחנה בין הסטודנטים לבין ההנהלה. "מבחינת הסטודנטים - הם מייצגים בדיוק את הקהל הרב והמגוון של מדינת ישראל. אדרבה. במידה מסוימת יש אפילו ייצוג עודף של הפריפריה, כי האוניברסיטה מקבלת תוספת תקציב על תיעוד מהפריפריה. אבל הרוח השלטת והמנשבת בחלל האוניברסיטה, אכן שונה ואחרת לעומת כל האוניברסיטאות והמכללות בארץ".

הוא נותן לכך דוגמה מאלפת, שלא לומר מצמררת. "היה פה בחור מסורתי, שבטרם הגיעו לאוניברסיטה אפילו למד בישיבה תיכונית, והייתי לומד איתו בקביעות. פעם אחת פגשתי אותו בתוך הקמפוס ואני רואה לתדהמתי שהוא גלוי ראש. שאלתי אותו מה פשר הדבר והוא אמר לי בכנות: 'לא יודע איך להסביר לך, אבל כל יום, כשאני רק עובר את הביתן של השומר, אני באופן אוטומטי שם את הכיפה בכיס. זו תחושה כזאת שאי אפשר להסביר'. כך הוא אמר בפשטות".

לדבריו, הווידי הזה חובר לתחושה

הרב עדי אלפנט

סטודנטים - מרכז תל אביב

הרב ישעיהו גרליצקי

אוניברסיטת ת"א - צפון תל אביב

"הייתי מאוד מתוח ולא ידעתי מה יהיה. כתבתי לרבי וביקשתי ברכה מיוחדת. הגעתי לפגישה, ואת פניי מקדמים הסמנכ"ל ועוד כמה מבכירי ההנהלה. ואז, לתדהמתי, הסמנכ"ל פותח ואומר: שמע, במרכז של כל עיר יש חנוכייה גדולה. למה שלא תהיה חנוכייה גדולה ורשמית של אוניברסיטת תל אביב? לא ידעתי לאן הוא חותר ואמרתי: אפשר לארגן חנוכייה, אבל צריך לדעת איך מברכים וכיצד מדליקים. הוא הרגיע את חששותיי ואמר: ברור, אתה תבוא ותברך, אבל אנחנו רוצים שהחנוכייה תהיה שלנו! לא האמנתי למשמע אוזניי."

"אחר כך החל דיון איזו חנוכייה זו תהיה. מישהו אמר שהסמל הישן של אוניברסיטת תל אביב היה מנורה מסוג מסוים, אבל הקולות בדיון היסו אותו ואמרו: 'מה פתאום, אנחנו רוצים חנוכייה גדולה וגבוהה כמו שיש לחב"ד בכיכרות'. ובכן, לקראת חנוכה האחרון קנינו חנוכייה גדולה ועליה מתנוסס סמל אוניברסיטת תל אביב, ובכך החלה מסורת חדשה של הדלקה מרכזית ורשמית בלב הקמפוס. החומה הזו נשברה, ואנו מקווים להמשיך ולשבור עוד ועוד חומות."

האתגרים, אומר הרב גרליצקי, מתחדשים ומשתנים ולובשים בכל פעם צורה אחרת. ועם זאת, "המשוב שמתקבל כל העת מהסטודנטים עצמם מעניק לנו את הכוח להמשיך ולשאוף קדימה".

ההתעוררות הפוקדת את העם כולו מאז שמחת תורה תשפ"ד, אינה פוסחת גם על אוניברסיטת תל אביב. "אם פעם היו לנו ויכוחים עם אתאיסטים, והצקות סדרתיות של גורמים אנטי דתיים שניסו להצר את צעדינו ולחולל פרובוקציות, היום זה הולך ונעלם. מנגד, יש יותר ויותר פניות אליי. יותר ויותר סטודנטים מבקשים לבוא ולדבר איתי. הם חשים צורך לדבר, להבין ולהכיר את היהדות, את התורה והמצוות."

ועוד מהשפעותיה של המלחמה הנוכחית וההתעוררת הפוקדת את המון העם: "קרוב למאה סטודנטים", מעיד הרב גרליצקי,

שאכן נוכחת באוויר. "גם בין חברה שמאוד אוהבים אותי ומחוברים אליי, יש לא מעטים שאתה מזהה אצלם פחד: שלא יבחינו בכך שהם עוזרים לפעילות שלנו ושהם חלק ממנה".

כשהנהלה דורשת חנוכייה "משלנו"

האתגר שעמו הוא מתמודד הוא בן לווייתו מדי יום ביומו. "תאר לך שאני כבר מעל 15 שנה פועל כאן מדי יום, אך עד היום אין לי אישור רשמי לעשות פעילות כלשהי ואפילו לא היתר כניסה לרכב. הנהלת האוניברסיטה גם טורחת לומר לי זאת מדי פעם: אנחנו לא ניתן להקים כאן בית חב"ד רשמי. כאן, בניגוד לכל האוניברסיטאות והמכללות בארץ, לא יהיה חב"ד. למרות זאת, יש באוניברסיטה מדי יום ביומו שיעורים ופעילויות רבות ומגוונות, והסטודנטים משתתפים ונוטלים בהם חלק פעיל, והכול ללא מקום רשמי."

עם זאת, יש לו גם הצלחות שעליהן הוא מצביע בתוך המגבלה הנוכחית. "בחנוכה", הוא מספר בסיפוק, "זה בכל שנה שיהיה הפעילות. בכל אחת מהפקולטות יש הדלקה מדי ערב. היות ומדובר באוניברסיטה ענקית, בחלק מהמקומות עושים זאת כבר בלעדינו עם החנוכיות שלנו. בכל אחת מהפקולטות ההדלקה נערכת בלובי, אבל עד השנה שעברה לא הצלחנו לקיים הדלקה במרכז הקמפוס. בשנה שעברה נערכנו לכך מראש ועשינו זאת בתיאום עם אגודת הסטודנטים. היות וזה היה דרך האגודה, קיבלנו אישור להציב חנוכייה גדולה והטקס היה גדול ומרשים."

"ואז, חצי שעה לאחר תום האירוע, החנוכייה במקום ממשכה לדלוק ואני מתחיל לקבל טלפונים מכל צמרת ההנהלה של האוניברסיטה. מה קורה פה? מה אתם עושים פה? השיחות הניבו עוד שיחות, ואז הודיע לי הסמנכ"ל שמיד לאחר חנוכה אני נקרא לשיחה מיוחדת שבה 'נעשה סדר אחת ולתמיד עם כל הפעילות שלך בחנוכה'."

הרב גערליצקי:

"אם כעם היו לנו ויכוחים עם אתאיסטים, והצקות סדרתיות של גורמים אנטי דתיים שניסו להצר את צעדינו ולחולל פרובוקציות, היום זה הולך ונעלם"

השבוע בתל אביב: השלוחים לסטודנטים בת"א עם הרב משה שילת מנהל חב"ד בקמפוס בארה"ק

סעודות השבת, הוא מעיד, הניבו במרוצת השנים, "הכי הרבה פירות".

יש לו לכך המחשה מפתיעה. לדבריו, "די בשולחן שבת אחד שבו סטודנט משתתף כדי לשבור לו את כל הסטיגמה שהייתה לו עד כה על היהדות. אתן לך דוגמה לא צפויה. יש לאחרונה תופעה מאוד רחבה. סטודנטים שבאים ממשפחות חרדיות, שנשרו לצער הלב ממוסדות החינוך החרדי והגיעו לאוניברסיטה. ואז הם באים לסעודת שבת ושומעים לראשונה בחייהם רעיון חסידי, והם

"קיבלו על עצמם במרוצת השנתיים האחרונות להתחיל להניח תפילין בקביעות. עזרנו להם לרכוש תפילין מהודרות והם מניחים אותן מדי יום. רבים מאוד מבקשים מזוזות ועומדים על כך שהן תהיינה כשרות ומהודרות. אלו דברים שבעבר לא נתקלתי בהם בתכיפות שכזו".

מעבר לכך, מאז פרוץ המלחמה הוא מנהל קשר ישיר ורציף עם בוגרי האוניברסיטה שהיו עמו בקשר בעת לימודם במקום, ובמסגרת שירותם הצבאי, בסדיר או במילואים, נפצעו באחת מזירות הקרבות. "רבים מהם עומדים איתי היום בקשר עמוק יותר מכפי שהיה כשהם היו כאן. לא מעטים מהם מתקרבים מאוד בימים אלו, והשליחות המיוחדת הזו - שמחוץ לכותלי הקמפוס כביכול - הפכה להיות חלק שגרתי בעבודה שלי".

משכהו לבית המדרש

גולת הכותרת בפעילותה של משפחת גרליצקי, כמו של רבים מהשלוחים בקמפוס, היא סעודות השבת. בשבת ממוצעת, הוא אומר, יותר מארבעים סטודנטים גודשים את שולחן השבת המשפחתי שלהם. בהקשר הזה הוא מעלה על נס את הנהלת חב"ד בקמפוס בראשות הרב משה שילת, המסייעת מאוד בעלויות הכרוכות בכך ובעוד פרויקטים רבים בקמפוס. "הסעודות נערכות בביתנו, ולא נעים לנו לבקש מהסטודנטים כסף על כך".

"בשונה ממסגרת ביתית זו, מפעם לפעם אנו עורכים סעודות באולמות הקמפוס ואז המספרים עולים ומטפסים ומתקרבים למאה סועדים. אנשים באים ויושבים ולא רוצים ללכת... בחורף אנחנו מתחילים את הסעודה לפני שבע בערב, והיא יכולה להימשך עד אחר חצות הלילה". הוא רואה בלילות השבת הללו הזדמנות שאינה חוזרת. "בניגוד לאוניברסיטאות בחו"ל, בארץ אינך יכול לפגוש סטודנטים לזמן ממושך, למעט ליל שבת. זו הזדמנות לשוחח עמם בנחת ולרומם אותם לאטמוספירה אחרת".

הרב אלפנט:

"תאר לך שלכני יומיים, בעיצומה של המלחמה, כשהכול מושבת, היה לנו שיעור חסידות והשתתפו בו באופן פעיל 55 סטודנטים. יחד ישבנו ולמדנו לעומק את המאמר של הרבי על אנא נסיב מלכא"

לפעילות ולשכנוע", הוא אומר. "ישנם צעירים שבפעם הראשונה בחייהם חווים קידוש של שבת, תפילת שבת, וזה מחולל אצלם פלאות. הם עוד לא נשואים ומקובעים, עוד לא באמת התחילו את החיים שלהם, וכך קל להם יותר להיפתח ולקבל".

יש עוד יתרון שהוא ממהר להצביע עליו. "כיוון שהם עד כה לא נחשפו ליהדות כלל, הכול מוגש להם מלכתחילה עם תוכן חסידי, והוא ככפפה ליד עבורם. התורה ומצוותיה מוגשות להם באור חסידי בוחק, ברוח של אחדות ואהבת ישראל, והם כלים ראויים לקבל את הדברים ולהפנים אותם".

שלשום, מספר הרב עדי בסיפוק, הוא ערך חופה לסטודנט שבימי הקורונה הפך לחלק מהגרעין הקשה של בית חב"ד. "היה כל כך מרגש לראות את המהפך האדיר שחל בחייו מאז שהכיר אותנו. זו הייתה חתונה חסידיה מלאה. החתן היה לבוש סירטוק וחזר מאמר של הרבי לפני החופה. מדהים לראות את השינוי העצום שחל בו תוך שנים אחדות. ב"ה יש לנו עוד הרבה מאוד דוגמאות לכך. אנשים שלא היו קשורים לחיי תורה ומצוות בשום צורה באופן חיצוני, וכיום מנהלים בתים חסידיים לכל דבר, בקהילות בארץ ובעולם. עד תמול שלשום הם הניחו תפילין בדוכן שלנו ב'דיזנגוף סנטר', וכיום הם חסידים לכל דבר".

ההגדרה שלו לפעילות בית חב"ד שלו לסטודנטים, היא "כמו בתאילנד - על טורבו; בתאילנד עושים להם סמינר של עשרה ימים. כאן הסמינר נמשך שנה ושנתיים".

את הפעילות מרכז הרב עדי מביתו השוכן בשיא הלוקיישן של רחוב אבן גבירול, ומגג ענק שבו נערכות הסעודות והאירועים הגדולים. "תאר לך שלפני יומיים, בעיצומה של המלחמה, כשהכול מושבת, היה לנו שיעור חסידות והשתתפו בו באופן פעיל 55 סטודנטים. יחד ישבנו ולמדנו לעומק את המאמר של הרבי על 'אנא נסיב מלכא'. תבין, מדובר בחבר'ה שרובם הגדול מגיע בפעם הראשונה בחייו לשיעור תורה, ואני זורק אותם ישר לתוך החסידות של הרבי ולעומקים שלה, וכולם יושבים בצוותא עם כיבוד ולחיים' ואווירה מיוחדת, כשבסוף הערב הארוך כל אחד יוצא עם ערכת מצות לליל הסדר. זו עוצמה שאי אפשר לתאר אותה".

"הדור שלנו", מאבחן הרב עדי, "מחפש אנרגיות גבוהות. כשהם לומדים משהו כמו שצריך, כל התפיסה שלהם משתנה. השיעור שתיארת זה עתה איננו נדיר או יחיד. רק השבוע, בתוך כל ההתרעות והאזעקות, מעל 50 איש הגיעו לשני השיעורים הקבועים". מדהים להיווכח מפיו: "מאז פרוץ המלחמה בשמחת תורה, יש אצלנו הכפלה בכל העניינים. גם בזמן של אזעקות, וגם כשיש סטודנטים משלנו שהוקפצו למילואים, איך שהוא נותרה אותה כמות של אנשים שתמיד משתתפת בשיעורים. זה דבר פנטסטי".

אחת הפעולות הקבועות והמבורכות של הרב עדי אליפנט, הוא הפעלת הדוכן להנחת תפילין בלב 'דיזנגוף סנטר', אחד המקומות ההומים ביותר בטבורה של העיר. "הדוכן הזה פעיל מדי יום ביומו מעל עשר שנים רצופות". הוא מתעד את הפעילות בו באופן מסודר והנתונים מדברים בעד עצמם. "בחודש אדר השנה, שמונה מאות ושישים יהודים הניחו תפילין. הנתון הזה מדהים במיוחד בחודש זה, שבו ברחובה של עיר היו פחות ממחצית העוברים והשבים, לנוכח המלחמה. זה לא דבר סביר".

פורים מעל ההגבלות

כשאני מבקש את התייחסותו למקום הטעון, לב תל אביב, על כל מה שכרוך בו בשנים האחרונות, אומר הרב עדי: "אכן אנחנו חיים בתקופה היסטורית ובמקום היסטורי. מקום שבו עד לא מזמן נערכו כל ההפגנות הסוערות, והיום מתוועדים כאן על הגג אל תוך הלילה".

בשמחה הוא נענה לשאלה אודות המעורבות של הילדים ובני

פותרים את העניינים ואומרים: 'אף פעם לא שמעתי דבר כזה'. הם כמו מתחילים להכיר את היהדות מחדש. 'אף פעם לא אמרו לי דבר כזה', הם אומרים. זה נהיה חלק גדול מהעבודה שלנו - לחבר את הצעירים הללו בחזרה לשורשיהם. את חלקם אנחנו מצליחים לחבר חזרה למשפחותיהם לאחר שאבד הקשר עמם. העבודה לא קלה, אבל תוצאותיה מרגשות מאוד".

"בסופו של יום", אומר הרב גרליצקי, "העבודה שלנו היא לגרום לכך שיעוד סטודנט ועוד סטודנט יבואו לשיעור. כשהם כבר באים לשיעורים, ושומעים אפילו רעיון אחד, זה משנה את הראש שלהם ואת כל התפיסה שלהם, והם כבר רוצים מעצמם לבוא עוד ועוד. מה שעליי לעשות הוא לגרום להם לבוא, ואז הם כבר מכירים את היהדות ואת היופי שבה".

תאילנד על טורבו

הרב עדי אלפנט, השליח של חב"ד בקמפוס במרכז תל אביב, פעיל במקום זה שנים רבות. כשאנו מדברים עמו הוא נשמע מאושר ושמח. "הגיל הזה של הסטודנטים הוא הגיל הכי קל

"אני חושב", הוא אומר, ואינך יכול שלא להתרשם מהכנות שבה נשמעים דבריו, "שהשליחות הזו היא העבודה הכי משמחת בעולם. נכון. נדרשת עבודה קשה של גיוס כספים ושל הכנת שיעורים, אבל זו הזכות הגדולה ביותר בעולם להיות שליח, וזכות עוד יותר גדולה להיות שליח בקרב סטודנטים".

מהפך בלב יפו

הרב שמואל קפלן ורעייתו יצאו לשליחות בחב"ד בקמפוס, במכללה האקדמית תל אביב יפו, בשלב מתקדם יחסית בחייהם האישיים, כשהם כבר הורים לארבעה ילדים. "האמת היא שכבר לפני שבע שנים הסתובבנו ביפו עם הרב שילת, שדיבר על ליבנו וניסה לשכנע אותנו ליטול על עצמנו את השליחות המאתגרת הזו", הוא משתף, "אבל העניין לא יצא אל הפועל. כנראה שהיו אמורות לחלוף עוד מספר שנים ואז, כשהרב שילת שב והעלה בפנינו את האפשרות הזו, וכשבניתיים נבנו מעונות למאות רבות של סטודנטים צמוד לקמפוס, יצאנו לשליחות הזו, כמוכן בתיאום מלא עם הרב גרליצקי ועם השליח ביפו הרב אליהו תמם".

בנוסף ל-5000 הסטודנטים הלומדים במכללת יפו, העיר הפכה בשנים האחרונות למוקד משיכה לסטודנטים מכל רחבי הארץ, ואפילו מהעולם. כאן מחכים להם בני הזוג קפלן, עם מאור פנים בלתי מצוי ומתק שפתיים כובש ומהפנט. "יש ביפו סצנה שלמה סביב חיי השוק והברים הפעילים פה. משהו בכל הסיפור הצבעוני והמורכב הזה, חדש וישן, יהודים וערבים, מושך אליו צעירים כמקום ייחודי שאין כמותו בארץ, ומשך מגיעים לכאן סטודנטים רבים. הסטיגמה שזועקת מהם היא שהם הכי לא מחוברים ליהדות, אבל בפועל הדברים נראים אחרת לגמרי אחרי שמקלפים את השכבה החיצונית.

"כשבאנו לכאן לפני שנתיים, לקראת פורים, התחלתי לחלק משלוחי מנות לסטודנטים בלי להכיר אף אחד. בחלוקת המצות כבר התחלנו להתוודע לאנשים ולהכיר, ואז התחלנו עם סעודות שבת ושם פגשנו את הצימאון הגדול. אנשים רוצים את הסעודה המשותפת, את העונג שבת, את הישיבה בצוותא. קרה לא פעם שרבים אמרו לי: יש לי תוכניות ולא אצליח להגיע, ובסופו של דבר הם באו בעצמם והביאו גם את חבריהם שעמם הם תכננו לבלות. אנשים מחפשים משמעות וכאן הם מקבלים אותה".

כחמישים סטודנטים מסכים מדי שבת על שולחנה של משפחת קפלן. על מערכי השיעורים שנבנים בחב"ד בקמפוס הוא אומר כי "השיעורים עובדים בצורה שיטתית ומשנים לאנשים את החיים. כל מי שעבר את השיעורים הללו, ועברנו כבר כמה מחזורים, נכנס עם כל הסטיגמות שלו על יהדות, ויצא אחר לגמרי". לדבריו, כשלוש מאות סטודנטים באים עמו במגע בלתי אמצעי מדי שבוע.

התוכניות מרחיקות לכת. בהשגחה פרטית, הקמפוס של האקדמית תל אביב יפו בנוי בצורת ח'. בפאה הפתוחה של הח' של מבני הקמפוס עומד זה שנים בניין לשימור. בהחלטה אמיצה ונועזת של הרב שילת, הוחלט לרכוש את הבניין הזה למרות העלות הגבוהה הכרוכה בכך. "אנו מחכים בימים אלו לסיום השכירות של בית ספר שפועל במקום, נצלה עוד כמה מהמורות בירוקרטיות וניכנס למקום. זה בניין מרשים ויפה מאוד, שעומד להיות אבן שואבת לצעירים. בעזרת ה' נהפוך אותו לתחנת טעינה משמעותית מאוד באזור", הוא משוכנע ואור זורח מעיניו.

מלכתחילה, הוא מודה, לא חשב שיש סיבה להשקיע בהקמת בית כנסת מקומי בשטח הקמפוס. "אבל הביקוש לכך הגיע מהסטודנטים עצמם. הם עצמם היו הולכים איתי לבית הכנסת שבו אני מתפלל, והם ביקשו להשקיע במקום של קבע. הגענו לכך שיש לנו חבורה של סטודנטים שהחלה להתחזק ולהתקרב דווקא בזכות התפילות המשותפות".

כך, נמצאנו למדים, כי לעתים אתערוותא דלתתא מביאה לפריצה מחודשת בפעילות המוהימה של חב"ד בקמפוס בתל אביב שהופכת לאימפריה של ממש. ■

הבית בפעילות. "הם מנהלים את האירוע. אחד הולך לחנות להביא את כל הכיבוד, שניים אחרים מסדרים שולחנות, שלישי שוטף כלים. בשולחן השבת, הילדים מדברים לפני. הקטנים ביותר אומרים פסוק, וזה תופס את הלב של כולם. הבוגרים יותר חוזרים על שיחות של הרבי, וקהל הסטודנטים שותה בצמא את דבריהם".

באומרו זאת הוא נזכר: "לפני חודש אשתי ילדה למזל טוב, והילדים ניהלו את הקידוש עד שהגעתי. אחד מסר שיחה של הרבי, אחד עשה קידוש. האורחים היו בשוק טוטלי. הם רגילים למחזות שבהם צריך להשתלט על הילדים שלא יעשו בלגן, וכאן הילדים מארגנים את כל האירוח, מהדאגה הטכנית ועד התכנים. הסעודות הללו גורמות לאנשים להגיע עוד פעם ועוד פעם".

ההיקפים שעליהם הוא מצביע מעוררי השתאות. "בפורים שכולו אזעקות הצלחנו לחלק מעל אלף משלוחי מנות. לא את הכול הצלחתי לעשות בידיים שלי. היו אלו לא מעט סטודנטים שנרתמו לעזרה ונטלו חלק פעיל בפעילות".

אבל מעבר להיקפים הללו, אין מדובר רק בפעילות הווי אלא בתכנים מעמיקים שנמסרים בשיעורים ובהתוודעויות ומחלחלים עמוק. "זכיתי להיות סנדק בבריתות של בני סטודנטים שהפכו לחסידים לכל דבר. כשאתה נמצא באירועים כאלו, זו כבר לא הקרן, זה הרווח של הפירות ופירי הפירות".

הרב קפלן:

"השיעורים עובדים בצורה שיטתית ומשנים לסטודנטים את החיים. כל מי שעבר את השיעורים הללו, ועברנו כבר כמה מחזורים, נכנס עם כל הסטיגמות שלו על יהדות, ויצא אחר לגמרי"

דור שלם דורש חסידות

איך מרוויים את הצמא במוסדות החינוך הדתיים? <> שיחה מפתיעה עם **שלושה שלוחים - מגידי ומארגני שיעורים במשרה מלאה** מטעם ארגון 'תורת חב"ד לבני הישיבות', החולשים על אזורים שונים ברחבי הארץ ומביאים את **ספר התניא, ההתוועדויות החסידיות ואורה של תורת חב"ד** אל מוחם וליבם של הצעירים בישיבות ההסדר, התיכוניות והמכינות - ופוגשים **צמא אדיר לשמחה פנימית**, לדרכי התמודדות עם משברים ולעבודת ה' בוערת, גם תחת אש

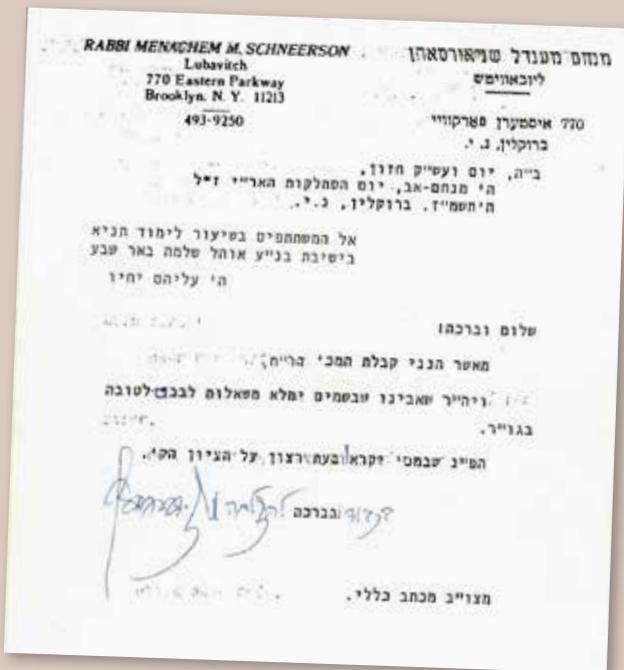

בליבו של הדור הצעיר במגזר הדתי מתחוללת תופעה שקטה אך מלאת עומק: צמא עמוק לתורת חסידות חב"ד, ובמיוחד לספר התניא. מאות בחורים - בישיבות ההסדר, בישיבות התיכוניות ובמכינות הקדם-צבאיות - מגלים את עצמם מחדש דרך עולם המושגים של התניא, סוד ההתבוננות הפנימית, מציאת השמחה שבתוך הקשיים והיכולת להפוך אתגרים יום-יומיים - ואף כאלו שבשדה הקרב - למפגש חי עם האלוקות.

מה שמתחיל לעיתים כ'שיעור רשות' קטן הופך במהירות לקבוצות לימוד קבועות, לשיחות עומק אישיות, להתוועדויות שבהן שמים

את חצי יובל השנים האחרון הכל מגדירים כתקופה של תמורה משמעותית בהפצת החסידות בקרב ציבור יראי ה' לגוונים, כאשר בהיכלי התורה והתפילה בכל מגזר ועדה ניתן לחזות בתפוצתם הרחבה של ספרי החסידות ובייחוד תורת חב"ד, יחד עם הניגונים החסידיים שחצו זה מכבר את גבולם הטבעי, ובעיקר: השקפת החסידות התקבלה ואומצה בתודעתם של המוני בית ישראל - הרי שבשנים האחרונות מתרחשת מתחת לפני השטח - ולא נגזים אם נאמר זאת כך - מהפכה בתוך מהפכה.

א

מכתב מהרבי אל המשתתפים בשיעור התניא בישיבת בני עקיבא

כבר מתחילת נשיאותו של הרבי היה נושא הפצת מעיינות החסידות חוצה באמצעות שיעורי התניא בהיכלי הישיבות כפנינה בכתר המלך. רבים מטובי התמימים והמשפיעים עסקו בתחום זה במרץ, הן בארצות הברית, הן בארץ הקודש ובמדינות נוספות.

ברבות השנים החלו להתמסד שיעורים רבים בישיבות תיכוניות בארץ הקודש, בעידודו הנמרץ של הרבי שאף שיגר עשרות מכתבי ברכה למגידי השיעורים ולתלמידים משתתפי השיעורים (ראו דוגמה). מרכז את"ה בכפר חב"ד דאג לשגר את תלמידי התמימים למסור שיעורים בנקודות שונות ברחבי הארץ, כאשר השיא היה כשהתקיימו כ-30 שיעורים שבועיים ברזמנית.

עם הקמת המוסד 'תורת חב"ד לבני הישיבות' לפני כ-20 שנה, החל עידן חדש בהפצת החסידות במסגרת השיעורים הקבועים בישיבות, כאשר כיום הזה נערכים למעלה מ-100 שיעורים שבועיים בתניא בישיבות תיכוניות, הסדר ומכינות קדם-צבאיות, לצד כמובן ישיבות רבות במגזר החרדי.

בכתבה זו בחרנו להתמקד הפעם בשלושה מתוך השלוחים בארגון הפועלים בקרב ישיבות המגזר הדתי לאומי, ישיבות הסדר, ישיבות תיכוניות ומכינות קדם צבאיות.

הכל על השולחן - ולפעמים אף להחלטות משמעותיות: חיזוק רוחני בבית ובמשפחה, נסיעה לרבי, או פשוט - מציאת עוגן אמיתי בחיים הסוערים.

השלוחים בארגון הוותיק 'תורת חב"ד לבני הישיבות' עמם שוחחנו, משלבים בעבודתם בין עומק חסידי אותנטי לבין שימוש מודרני בכלים לטיפול רגשי, בין לימוד מתוך הכתב לבין דיבור פתוח על ההתמודדות הנפשית והניצחונות הקטנים. אבל כולם יחד מדווחים על תופעה זוהי: הצמא הרוחני של הנוער הדתי בלתי נתפס. בחורים רצים עם צלחת בידם אותה נטלו מחדר האוכל כדי לא להפסיד את השיעור הקבוע, נשארים שעות אחרי הזמן הרשמי, שולחים לחבריהם סיכומי פרקים בתניא, פותחים קבוצות וואטסאפ למפגשי התוועדויות ביציאות מהצבא, ומביאים את אור החסידות הביתה - לשולחן השבת המשפחתי.

כבר מזמן לא מדובר ב'התקרבות' טרנדית לחסידות כמו שנראה לפעמים, אלא בתהליך פנימי עמוק: הדור הצעיר מגלה שספר התניא לא מבקש ממנו להיות מלאך - אלא דווקא להיות בינוני שמתמודד, נופל וקם, ומתוך המורכבות הזו מפיץ אור ייחודי.

בשנים הללו, בהן בני הנוער מבררים את זהותם, תורת חב"ד נכנסת כשותפה אמיתית לחייהם - לא כלימוד מן הצד, אלא כמפתח להבנת הנפש, לשמחה אמיתית ולעבודת ה' שמחוברת למציאות.

המענה המותאם לצורך הגובר

יצאנו לחקור את התופעה ונחשפנו לסיפורים מרגשים מהיכלי הישיבות, לעדויות חיילים מהשטח, ומעל לכל - לתחושה משותפת של סיעתא דשמיא המלווה את המהלך כולו. לא פלא, כשדור שלם מחפש חיות פנימית, והחסידות עונה על צרכיו בצורה אמיתית ועמוקה, השערים נפתחים מעצמם.

הרב אוריה בר לב מוביל שיעורי תניא, התוועדויות וקבוצות שיח בישיבות הסדר, ישיבות תיכוניות ומכינות קדם-צבאיות בצפון הארץ, ומעניק לדור הצעיר ארגז כלים רוחני-נפשי להתמודדות עם אתגרי היום-יום ולעבודת ה' שנובעת מתוך הלב פנימה. לפני שיצא לשליחות הוא למד שנים חסידות בעיון, וגם עבד כמטפל

רגשי המשלב בין עולמות התוכן של החסידות לבין כלי טיפול מעשיים מעולם הפסיכודרמה.

הרב אוריה לא רק מלמד חסידות, אלא מחיה אותה במפגשים עם התלמידים. הוא מביא לקבוצות הלימוד שלו גישה ייחודית שמאפשרת לתלמידיו להשתמש בה ככלי להתבוננות פנימית, להתמודדות עם משברים וליצירת שיח כן ופתוח על הנפש.

הרב נריה שיל"ת (ולא, הוא לא קרוב משפחה של המנהל הרב משה שילת...) הוא דמות מרכזית בהפצת החסידות בישיבות הסדר והתיכוניות בדרום ובירושלים. באמצעות רשת של 13 שיעורים שבועיים הפרוסים מקרית גת ועד לירושלים, הוא מצליח ליצור שפה משותפת עם מאות בחורים.

כשהרב פתחה פוגל נכנס לישיבה ללמד

איך להשתמש בכוח ההתבוננות, איך להיות בשמחה ואיך להתחבר למעיין הפנימי.

למה חשוב לכם להשקיע כל כך דווקא בגיל הצעיר?

הרב נריה: זה גיל קריטי של חיפוש עצמי. בחורים באים אלי עם שאלות 'דוגריות' על התמודדות אישיות, על ענייני קדושה, על שאלות של התנהלות נכונה בהדרכה בתנועות נוער. הם שואלים איך להכניס חסידות לחגים ואיך להתנהל בתוך המורכבות של העולם. זה נוגע להם בחיים, ואחרי השיעורים אנחנו נשארים לשיחות אישיות ארוכות. הצמא הזה לקדוש ברוך הוא - הוא פשוט ברכה עצומה.

איך נראה הלימוד עצמו? מדובר בשיעור עיוני או משהו חווייתי יותר?

הרב אוריה: זה משתנה. אנחנו כמגידי שיעור חייבים להתאים את עצמנו. יש ישיבות 'כבדות' יותר שבהן לומדים מילה במילה, ממש כמו סוגיה בגמרא. לעומתן, במכינות או בישיבות תיכוניות אנחנו מתמקדים בנקודות המרכזיות. אבל כך או כך, הרעיונות עוברים ויורדים אל המוח והלב. אתה רואה איך התלמידים נפתחים, ואיך הם מעמיקים בסוגיות הליבה של החסידות ומפנימים אותן לתוך עבודת ה' שלהם.

אתם מרגישים שהלימוד הזה באמת 'תופס' אותם? אלו לא רק שיעורי העשרה חולפים?

הרב פתחיה: ממש לא. יש בחורים שעוברים איתי את כל ספר התניא מקצה לקצה. רק לפני כמה ימים קיבלתי הודעה מבחור בישיבת עתניאל שסיים את כל ג'ן הפרקים של 'ליקוטי אמרים' בזכות השיעור. הוא אפילו שלח לי סיכומים מפורטים של כל פרק ופרק!

יש מקומות, כמו בישיבה התיכונית בדימונה, בהם השיעור מתקיים בלילה, אחרי כל סדרי הישיבה. מגיעים לשם כ-40 חבר'ה, ואם אני מאחר בכמה דקות, הם כבר מחכים לי ושרים את הניגונים שלמדנו, כי בסוף כל שיעור אני משתדל ללמד ניגון. הצימאון בעיניים שלהם הוא פלא.

תוכלו לשתף בסיפורים מהשטח שמראים את ההשפעה של הלימוד הזה?

הרב נריה: יש המון. למשל, בחור שלומד אצלי ובמקביל לומד פסיכולוגיה וייעוץ, סיפר לי שהחסידות ממלאת לו את המקום האמיתי של הנפש. יש גם אחרים שפתחו בעצמם שיעורי חסידות עצמאיים בישיבות שלהם.

חסידות, הוא לא מביא איתו רק דפי מקורות, אלא רוח חיה שסוחפת אחריה המונים מדי שבוע. הרב פתחיה, שפועל בשטח ישיבות ההסדר והמכינות במרכז הארץ וביהודה ושומרון, מתמחה ביצירת חיבור פנימי בין תורת החסידות לחיי המעשה של התלמידים.

לא שיעורי העשרה

ברשותכם, בואו נתחיל מהשטח. איפה אנחנו פוגשים אתכם במהלך השבוע ועם מי אתם עובדים?

הרב אוריה: ברמה הטכנית, אנחנו נפגשים בקבוצות קטנות של בין עשרה לעשרים צעירים בישיבות ההסדר ובישיבות התיכוניות וגם במכינות קדם-צבאיות. לרוב מדובר ב'שמנת' של החברה הישראלית - צעירים איכותיים להפליא, אלו שמוכילים כעת את האווירה במוסדות הלימוד, ובעתיד הלא רחוק יובילו את הצבא והעם. במילים שאולי נשמעות יומרניות, אבל זו המציאות לאמיתתה: אנחנו פוגשים את המנהיגים של הדור הבא, בדיוק ברגעים שבהם הם בוחנים ומעצבים את זהותם.

הרב נריה: זכיתי להגיע כיום, ברוך ה', ל-13 שיעורים קבועים בשבוע, והמספר הזה רק עולה. החלוקה היא שבעה שיעורים בישיבות הסדר וגבוהות, ושישה בישיבות תיכוניות איכותיות. מה שמיוחד ומרגש הוא שכל השיעורים הם רשות - הנערים מגיעים כי הם פשוט רוצים, כי הם צמאים. גם אצלי בכל שיעור יש בין 10 ל-20 בחורים, ואנחנו לומדים יחד כשעה, שלפעמים נמתחת הרבה יותר כי הם לא רוצים להפסיק...

הרב פתחיה: ברוך ה', כיום יש לי 20 שיעורים קבועים בשבוע. רובם בישיבות הסדר ובישיבות גבוהות, וחלקם בישיבות תיכוניות ובמכינות קדם-צבאיות. המציאות היא שרוב הבחורים שמגיעים לשיעורים הם כאלה שלא היו לומדים תניא בשום דרך אחרת. מדובר על לפחות 300 בחורים מדי שבוע שפשוט צמאים לפנימיות.

מהו התוכן שאתם מביאים לצוערים האלה, שבמבט ראשון אולי נראים רחוקים מעולם החסידות הקלאסי?

הרב אוריה: אנחנו מביאים את ספר התניא. זכינו באור גדול, כי התניא בנוי כך שכל תלמיד יכול להכיר דרכו את עצמו ואת עוצמת הנשמה שלו. אני מלמד אותם שחסידות זה לא רק לצדיקים. הדמות המרכזית בתניא היא ה'בינוני' - זה שמתמודד ומנצח בקרב יום-יומי. ובמפגשים הם מקבלים ארגז כלים עשיר:

אחד הסיפורים המרגשים הוא על בחור שכל המשפחה שלו התחזקה בעקבות השיעורים. הם אפילו הביאו לי במתנה מטבע מהרבי. הוא אמר לי: "השיעור הזה כל כך משמעותי לי, שאני מרגיש שאני חייב לתת לך את זה".

הרב אוריה: אחרי השביעי באוקטובר התקשר אליי חייל שלמד באחת משיבות ההסדר. הוא ישב בתוך מגדל שמירה, מבודד, בתחושת דכדוך קשה מהמצב. הוא אמר לי: "אוריה, אני חייב ללמוד איתך חברותא בתניא עכשיו".

למדנו יחד בטלפון, מילה במילה, את הפרקים כ"ר"כ"ז - הפרקים שעוסקים בשמחה ובהתמודדות עם עצבות. זה פשוט הרים אותי. התניא הוא כלי עזר אדיר במיוחד לחיילים בצבא; הוא נותן להם עוגן של עוצמה בתוך המלחמה.

למעלה מ-100 צעירים לכל פעם.

בהתוועדות שהתקיימה בשיבת 'ברוכין', אחד הבחורים קם באמצע ואמר: "חבר'ה, זו פעם ראשונה שאני מבין מה זו התוועדות!...". כשסיימנו, הם ליוו אותי לאוטו בריקודים ובשירה באמצע הלילה. למחרת, ראש הישיבה שלח לי הודעה שכל הישיבה ב'אורות' כתוצאה מההתוועדות של ליל אמש.

יש ספרי חסידות נוספים מלבד התניא שנוגעים בהם בשיעורים? הרב אוריה: בהחלט, ה'ליקוטי שיחות' של הרבי שאנחנו לומדים מתוך 'אוצר ליקוטי שיחות'. יש לי תלמיד, בחור ירושלמי איכותי מאוד, שממש התחבר לשיחות על פרשת השבוע. הוא סיפר לי שהוא חוזר את השיחות הללו בבית, בשולחן השבת. זה מרגש לראות איך התורה של הרבי נכנסת לבתים הדתיים הנורמטיביים ומשנה את כל האווירה המשפחתית.

אני מבין שאתה משלב בלימוד שלך גם כלים מעולם הטיפול הרגשי. איך זה עובד בהתוועדות?

הרב אוריה: נכון, יש לי תואר שני בטיפול רגשי והכשרה בפסיכודרמה, ואני משתמש בכישורים האלה כדי ליצור 'התוועדות חיה'. אני לא רק מרצה תוכן, אלא גורם לכל אחד לשתף איך זה פוגש אותו.

השבוע, למשל, התוועדנו על 'ארבע הכיתות' שעמדו על שפת ים סוף. דיברנו על הכיתה שרצתה לקפוץ לים מתוך ייאוש.

התניא ככלי טיפולי

מה קורה במקומות שבהם הרקע הדתי פחות חזק, כמו בחלק מהמכינות הקדם-צבאיות?

הרב פתחיה: שם זה סיפור אחר לגמרי - אבל מרגש מאוד. במכינת 'איתן', למשל, מדובר בחבר'ה שלא מונחים חזק בעולם הדתי. הזמן היחיד שמצאנו לשיעור היה בהפסקת צהריים. הם היו רצים לשיעור עם צלחת האוכל ביד כדי לא לפספס אף מילה, ובסוף כל מפגש אמרו לי: "זה היה קצר מדי, מה המסקנה למעשה?". כשהם התגייסו, פתחנו קבוצת וואטסאפ והם קובעים להיפגש להתוועדות בכל פעם שהם יוצאים הביתה.

הזכרת התוועדויות - בעולם הדתי-לאומי המושג הזה לפעמים מתפרש כ'קומזיץ' מוזיקלי. איך זה נראה אצלך?

הרב פתחיה: אני משתדל שזה יהיה 'פארברענגען' אמיתי. דיבורים על עבודת ה', עבודת התפילה, פנימיות. לא הופעה ולא טיש, אלא התוועדות כמו שצריך. בירושלים, למשל, ערכתי כמה התוועדויות לבני ישיבות מכל השיעורים שלי, והגיעו אליהן

קוצרים פירות מעבודה של שלוחים שבכל אתר ואתר?
הרב נריה: בהחלט. אני פוגש חברה ששהו פה ושם בבתי חב"ד, או שהכירו את חב"ד מהקידושים בשבת במקומות מגוריהם, והם אומרים "אני אוהב את חב"ד ורוצה ללמוד תניא". אני מרגיש שאני קוצר פירות של שלוחים מכל הארץ. התפקיד שלנו הוא לקחת את ההתקרבות הזו ולהפוך אותה ללימוד עקבי, שבוע אחר שבוע. בלי ההמשכיות הזו, משהו משמעותי הולך לאיבוד.

יש קבוצות שמחליטות 'לקפוץ למים העמוקים' של החסידות בעקבות המפגש איתכם?

הרב פתחיה: בהחלט. בירוחם, למשל, יש חבורה של נערים משכילים מאוד שלומדים איתי 'שער היחוד והאמונה'. הם מכינים את השיעור מראש, מגיעים עם שאלות מעמיקות ומבקשים מראי מקומות להרחבה. יש קבוצה אחרת, נערים לפני צבא, שלמדו 'לקוטי תורה' וסוגיות בחסידות. דיברתי איתם על

שאלתי אותם: "איפה הייאוש פוגש אתכם?". ישבנו שלוש שעות, עם 'לחיים' וניגונים, והמשתתפים פשוט שפכו את כל הלב. אחד דיבר על קשיים בתפילה, אחר על המאבק הנואש שלו ביצר הרע, וההתעוררות הייתה בשמים - לצד החלטות מעשיות כמוכן.

מה אתה אומר במקרה כזה? איך החסידות עונה לייאוש של אותו נער מתמודד?

הרב אורייה: אנחנו לומדים שגם המורכבות הזו היא אמת. כפי שמוסבר בפרק ל"א בתניא - לא אני בראתי את עצמי עם היצרים האלה, אלא הקדוש ברוך הוא יצר אותי כך. אנחנו אומרים 'לחיים' על המורכבות, ואז 'לחיים' על היכולת לצאת ממצרים ולבחור בטוב. השמחה האמיתית היא בניצחונות הקטנים שלנו בתוך המאבק, כשבחור מבין שהחסידות שותפה למצוקות שלו, החיבור שלו הופך להרבה יותר עמוק.

קופצים למים העמוקים

ראינו השנה גם תנועה של חברה צעירים שנוסעים לרבי. איך זה משפיע עליהם?

הרב נריה: זה עניין שצבר תאוצה עכשיו. קומנור אחד שלומד אצלי חזר מהרבי ואמר לי: "הייתי בהתועדויות רבות בחיי, אבל כשהייתי באוהל ובי-770 הבנתי שמעולם לא הייתי באמת בהתועדות, זה שינה לי את כל התפיסה על הקשר עם ה'". ראש ישיבת 'שפע', הרב יונתן גוטמן, הוציא השנה פעם ראשונה קבוצת שמיניסטים לרבי, וזה עשה רעש אדיר.

אתם מרגישים לפעמים שאתם

ה' עמכם גיבורי החיל

שלוחים חדשים על חפת חב"ד לנוער

בימים אלו הצטרפו למשפחת השלוחים בחב"ד לנוער ישראל שתי משפחות שלוחים חדשות שיביאו את אור היהדות ומעיינות החסידות לאלפי נערים במקומות מגוריהם.

הרב ידן ורעייתו מיכל בן הרוש יצאו למערב ראשון לציון, ויפעלו בשכונות שעליהן חולש השליח הרב אריאל גורן. והרב אופיר ורעייתו שטערנא שרה חלדי יצאו לכוכב יאיר צור יגאל, תחת הנהגתו של השליח הרב דוב גרינברג.

הרב ידן בן הרוש

שתי המשפחות עברו ניסיון בפעילות והתגלו כמתאימות וראויות למשימה הגדולה, ובעז"ה השקעתם תיתן את פירותיה בקירוב לב הנוער לאבינו שבשמים.

אם לדבר על ראשון לציון, השליחות של חב"ד לנוער מתפתחת בה מאוד בשנים האחרונות, כאשר זהו זוג השלוחים השלישי לנוער שהובא לעיר. "שליח עושה שליח", אמרו רבותנינו. וכך, אחרי שהשליח לנוער במרכז העיר הרב מנחם אלמליח הביא שליח נוסף למערב העיר - הרב מענדי מלכיאלי, זה האחרון הביא עתה את עמיתו הרב בן הרוש לפעול בשכונות הענק באזורו. כאשר כמובן, הכל נעשה בתיאום ובברכת השליח הראשי לעיר, הרב יצחק גרוזמן.

הרב אופיר חלדי

צאתו של הרב אופיר חלדי לשליחות לווה בתחושת התרגשות מיוחדת, היות והוא התקרב לחסידות חב"ד על ידי סניף חב"ד בקמפוס באוניברסיטת אריאל בראשות הרב ששי כרמל. סגירת המעגל הזו, כאשר הוא עצמו הופך ממקבל למשפיע במסגרת חב"ד לצעירים בישראל, היא משמעותית מאוד עבורו ועבור השלוחים שליוו אותו בדרכו, כאשר הפעם המושג "שליח עושה שליח" מקבל משמעות אחרת - להפוך את המושפעים לשלוחים בעצמם.

יחד עם השלוחים החדשים, מעצמת חב"ד לנוער ישראל מונה כבר 47 משפחות ונמצאת בתנופת פריצה אדירה, ואליהם נאמר: צאתכם לשלום ולהצלחה.

חשיבות הלימוד ב'המשך תרס"ו' כשבאותה שעה הם כלל לא הכירו את הספר הזה, אבל כעבור זמן - בעודם כבר בשירות צבאי - הם השתתפו ביריד 'צמאה' בבנייני האומה, קנו את הספר ואמרו לי: "אנחנו מחכים להשתחרר מהצבא כדי לחזור ללמוד את זה איתך". במקביל, ממש לאחרונה פנתה אלי קבוצה שביקשה ממני לעזור להם לארגן טיסה לרבי... ואלו מעשים שבכל יום.

איך נראה הקשר עם התלמידים ב'בין הזמנים' או בחגים?

הרב פתחיה: הקשר לא נפסק. אני מקבל הודעות מנערים ששואלים איזה מאמר ללמוד לקראת החג או איך להתכונן אליו רוחנית. באלול, ב"ט כסלו וסביב חג הפורים יש ביקוש ללא הפסקה להתוודעויות, לפעמים שתיים ביום.

היה מקרה מיוחד בישיבת אלון מורה - שם הוזמנתי לשבת שלמה. זו הייתה שבת שכולה חסידות, מהתוועדות בליל שבת ועד שיעור בנגלה שהכנתי על כסיס שיחה של הרבי לגבי שבע מצוות בני נח. המשפיע הרב זלמן גופין, שהתוועד עם חלק מהצעירים האלו כשהיו במדרשה בכפר חב"ד, אמר לי שהם שואלים שאלות יותר טובות מבחורים בני גילם מחוגים אחרים...

מענה מופתי תחת הסידור

הרב נריה, שמענו שיש לך סיפור מופת אישי על הדרך שבה נכנסת לשליחות הזו.

הרב נריה: זה סיפור מדהים. הייתי באוהל של הרבי וכתבתי בפ"נ שאני רוצה לצאת לשליחות בישיבות, אבל אני חושש - אני בא מבית דתי-לאומי, לא יודע איך לגייס כסף ואיך להתחיל. ביקשתי דחיפה מהרבי.

חזרתי מהאוהל ל-770, ובבוקר של ראש חודש אדר הייתה לי תפילה 'מעל הטבע' עם אורות עצומים על שליחות. אני מסיים את התפילה, ואני מוצא מתחת לסידור שלי פלייר של ארגון 'מעל ומעבר' הפועל להפצת חסידות במכנינות הקדם-צבאיות עם מספר טלפון. כשהתקשרתי למנהל הארגון, הרב מענדי בלוי, וסיפרתי לו על הפלייר, הוא אמר לי בתדהמה: "לא ייתכן, אני מעולם לא הוצאתי פליירים...". אני לא יודע להסביר את זה. הרבי פשוט 'שתל' לי את התשובה מתחת לסידור. מאז אני שם, מחובר לשליחות הזו בכל הכוח.

איך אתם מסבירים את הסייעתא דשמיא שאתם רואים בפתיחת השיעורים והתפתחותם?

הרב פתחיה: זה פלא מוחשי. שמת לי לב ששיעורים חדשים נפתחים כמעט תמיד בתאריכים חסידיים - י"ט כסלו, כ"ד טבת, יו"ד שבט וכדומה. אני מרגיש שאנחנו פשוט חיים עם הרביים ותורתם, והם אלו שדוחפים את השליחות הזו.

יש כאן דור שמחפש חיות - מסיים הרב פתחיה - כשהם פוגשים את התניא או את המאמרים, הם לא רק לומדים טקסט - הם מוצאים את עצמם. המשימה שלנו היא רק להביא להם את זה, בצורה הכי אמיתית ועמוקה, והם כבר 'חוטפים' את זה לבד.

לסיום, אם הייתם צריכים לתמצת את השליחות שלכם במשפט אחד עבור הצעירים, מה הייתם אומרים להם?

הרב אוריה: הייתי אומר להם שהחסידות היא לא 'עוד לימוד', אלא המפתח להבנת המנגנון הפנימי שלהם. בדור שלנו, צעירים מחפשים אמת שלא מתעלמת מהקשיים שלהם, והתניא נותן בדיוק את זה - הוא לא מבקש ממך להיות מלאך, הוא מבקש ממך להיות 'בינוני' שנלחם ומנצח. המסר שלי לכל בחור הוא: אל תיבהל מהמורכבות או מהנפילות; הקדוש ברוך הוא ברא אותך עם המבנה הנפשי הזה בדיוק כדי שתגלה את האור המיוחד שרק אתה יכול להוציא מתוך החושך. כשאתה לומד להכיר בכוחות שלך, לימוד התורה, השירות הצבאי וכל החיים האישיים מקבלים משמעות אחרת לגמרי. ■

מלוד תצא תורה

כיצד הצליח נער ישראלי מן השורה לקטוף את המקום הראשון בחידון ההלכה הארצי, מה הביא את העירייה לטלפן אל השליח ולבשר לו על הקצאה מיוזמתה למועדון חדש, ומה הם סיפורי המורשת העוברים מדור לדור במועדון הנוער הוותיק < מפגש בלתי אמצעי עם השלוחים לנוער בלוד הרב שלום סגל והרב אבי כהן, העיר בה נפתח הסניף הראשון של חב"ד לנוער בארץ הקודש

לפני למעלה מעשור הסניף הראשון של חב"ד לנוער בישראל, הארגון שפרס מאז את מוטת כנפיו בעשרות ערים ויישובים.

לרגל גיליון חג הפסח של 'חב"ד לצעירים בישראל' יצאנו ללוד, להכיר מקרוב את השליח הותיק הרב שלום סגל ואת עמיתו השליח הרב אבי כהן, להתרשם מהמועדונים החדשים והנוצצים שהתחדשו ונחנכו אך לאחרונה, ולקבל תמונת מצב עדכנית על הנעשה בקהילת הצעירים בעיר.

הנער הראשון

"הכל התחיל לפני כ-12 שנים", מספר הרב שלום סגל. "הייתי אברך צעיר לאחר החתונה, ועסקתי בפעילות עם נוער במקום מגוריי. באותה שעה טרם היה בארץ גוף מסודר מטעם חב"ד לפעילות ייעודית עם נוער, ומשכך גם מצידי הפעילות לא הייתה

עוד מתקופת התנאים הייתה לוד בית ועד לחכמים ומלאה בתי מדרשות. שם ישבו רבי טרפון ורבי יהושע, ושם גם קבע את מושבו רבי אליעזר בן הורקנוס לאחר שחשקה נפשו בתורה. כיום, לוד היא עיר בת 100,000 תושבים, אשר שליש מהם בגילאי העשרה. אלפי הנערים שבה פרוסים בשכונות הותיקות והמתחדשות, ולומדים בבתי הספר השונים של העיר, וכמובן צביונה של העיר שונה לחלוטין מזה שהיה בימי התנאים, בהיותה גם מעורבת בשכונות שתושביהן אינם בני ברית. מי אפוא נוטל את האחריות על דור העתיד שלה? מי ילמד אותם מתורתם של מאורי הדורות, ומי יורה להם את הדרך לנהוג בגאון יעקב?

דומה כי אתם יודעים שהשאלה מיותרת. אם יש כותרות מעניינת שזכתה בה לוד - היא היותה העיר הראשונה בישראל בה מכהנים זוג שלוחים לנוער, שכל מרצם וזמנם מוקדש לפעילות חינוכית חווייתית עם צעירי העיר. ואם נרצה כותרת נוספת - בה נפתח

מההשפעה על הנוער, ובמרוצת הזמן הקדישו לי כיתה מיוחדת - 'כיתה חב"ד', כדי שאוכל לפעול מדי שבוע באופן קבוע ומסודר. מדובר על תיכון שלומדים בו 600 תלמידים, ומאז בכל שבוע כחלק מהלימודים הם משתתפים בפעילות שלנו.

"עם זאת, לאורך שנותי כשליח לנוער, תמיד חשתי תחושת פספוס קלה. למרות שהייתי עסוק יום ולילה בשליחות, ראיתי ש'אין הקומץ משביע את הארי', ואני לא מצליח להגיע לכמות בני הנוער בעיר שהייתי רוצה להגיע אליהם. ככל שעבר הזמן וראיתי כמה אני מושקע בתיכון הנזכר, הבנתי שאני מפסיד באותה שעה היכרות עם תיכונים אחרים. כך אט אט חלחלה בי ההכרה שאני זקוק לכוח עזר נוסף. ואכן, לאורך כל התקופה דחק בי מנהל חב"ד לצעירים בישראל, הרב משה שילת, להגדיל את הפעילות, ובמקביל אף עודד אותי להביא שליח נוסף.

"בהשגחה פרטית מופלאה פגשתי בידידי הרב אבי כהן, שהפעילות עם הנוער טבועה בנפשו, והוא אף הכיר מן העבר את הנוער של לוד. כאשר ראינו שהעניין מתאפשר ומתבקש, החלטנו להגדיל את מערך הפעילות ולצרף אותו לחב"ד לנוער.

"ברגע שהגיע שליח נוסף לעיר - הפעילות לא הוכפלה אלא שולשה, ולא רק בכמות אלא גם באיכות. ערכנו חלוקה מסודרת של הפעילות בבתי הספר, ויצרנו מעגל של ביקור בכל מוסדות החינוך - מה שלא היה מתאפשר אילו הייתי לבד במערכה.

"העיר לוד מורכבת כיום ממספר רב של שכונות, חלקן באיזור הותיק יותר וחלקן מתחדשות. לכל שכונה האופי והסגנון המיוחד שלה, ולכל מוסד החזקות שלו והנקודות בהן אנחנו מצליחים להביא את עצמנו בצורה מיטבית. כך, תוך זמן קצר, הצלחנו להגיע לכמות גבוהה יותר של היכרות עם נערים ונערות, וארגון הנוער של חב"ד הפך לשם דבר בעיר כולה."

מאורגנת למדי... יום אחד קיבלתי הצעה מהרב משה שילת - לפעול עם נוער בעיר לוד במסגרת שליחות 24/7. מוזר לומר, אבל באותם ימים זה היה נשמע קצת מופרך - להיות שליח במשרה מלאה רק עבור מגזר מסויים, דבר שהיום פשוט וברור לכל...

"יצאתי ללוד בימי הסליחות, כאשר המפגש הראשון שלי עם נוער מקומי היה בלילות של חודש אלול. את הנער הראשון שפגשתי אי-אז, אני מלווה עד היום. ראיתי אותו בכניסה לבית הכנסת במעמד הסליחות, שוחחתי עימו וקבענו להיפגש למחרת בבוקר וללמוד. במעלה הדרך זכיתי לחתן אותו, וכיום אנחנו ממשיכים בחברותא קבועה ללימוד חסידות.

"התחלתי את הפעילות בשכונת גני אביב אצל השליח הרב אברהם חזן ובשכונת נאות יצחק אצל השליח הרב השכונה הרב נפתלי וקנין, ובהמשך עברתי לפעול בשכונת גני יער אצל השליח הרב שמעון מאיר ביטון שכיום מכהן פאר כרב העיר, ומאז ועד היום הוא מעודד ומחזק את הפעילות שלנו.

"הנוער שלנו העריך את חשיבות הפעילות עוד מתחילת הדרך, ועד היום יש לנו קשר מיוחד עם קבוצות הבוגרים, גם במסגרת הפעילות השוטפת. מדי פעם אני מקיים שיעור ומפגש בוגרים, ואפילו לאחד המסעות המיוחדים אל הרבי זכינו שהצטרפה אלינו קבוצה גדולה של בוגרים מן העבר."

1+1 גדול משתיים

"מתחילת הדרך ראינו בפעילות שלנו סייעתא דשמיא גדולה", ממשיך הרב סגל בשטף, "והתקבלנו בכל מקום במאור פנים. בבית הספר התיכון בו ריכזתי את הפעילות היו שמחים מאוד

כל הדרך מדימונה

השליח הנמרץ הרב אבי כהן שהצטרף לשליחות בלוד, מגולל מאחוריו סיפור חיים מופלא. הוא גדל בדימונה הרחוקה למשפחה ישראלית מסורתית, התחנך במוסדות העיר, ועבר מסלול רגיל של נער ישראלי - תיכון, בגרויות, צבא והטיול הגדול.

"את חב"ד הכרתי בגיל צעיר, והם תמיד היו שם בשבילי - בצבא ובטיול למזרח הרחוק. עם הזמן התחדדה בי ההבנה שאני צריך ללמוד ולהכיר יותר את יהדותי, וכשחזרתי לארץ החלטתי ללכת וללמוד בישיבה. שמוני פעמי אל מגדל העמק שבצפון, וישבתי באוהלה של תורה בישיבת 'תומכי תמימים' במחלקה לבעלי תשובה. אלו היו שנים מופלאות של לימוד

מימין לשמאל: הרב אבי כהן, הרב שלום סגל ורב העיר הרב שמעון מאיר ביטון

ערבים שגרתיים במועדונים בלוד

ממש על הנוער - מלימוד היישר למעשה. פתאום נער אחד לובש כיפה, אחר קונה ציצית. הגאווה היהודית נעשתה חזקה מאוד ומושרשת הרבה יותר עמוק מאשר קודם לכן.

והיכרות עם העולם התורני והחסידי, ושם הבנתי שמצאתי את שביקשה נפשי.

"לאחר מספר שנות לימוד בישיבה, המשכתי את המסע ונסעתי אל הרבי לשנת ה'קבוצה'. זו הייתה תקופה מופלאה, ממש 'שבת' בבית ה'", ושם גם הבנתי שאת ייעודי בחיים אמצא בעבודת השליחות. לאחר חתונתי התגוררתי בכפר חב"ד, ופעם בשבוע הייתי נוסע ללוד השכנה כדי למסור שיעור תורה לנוער אצל הרב סגל.

מסורת של שבת

כיאה למועדון ותיק כמו חב"ד לנוער לוד, נוצרו במרוצת השנים מסורות שונות ומיוחדות המאפיינות את הסניף, ואלה כבר הפכו להיות חלק בלתי נפרד ממנו. כך, כאשר באים נערים חדשים ומצטרפים לפעילות, הם כבר שומעים 'סיפורי מורשת' על המועדון.

"כשהיינו ממש בתחילת הדרך", משחזר הרב סגל, "עלה בי רעיון לקיים תפילה מיוחדת של קבלת שבת לנערים. רבים מהם לא הולכים בקביעות לבית כנסת, וגם אלו שהולכים לא תמיד מרגישים חלק מהתפילה. חשבתי שברגע שהתפילה תהיה מוקדשת רק לנערים, הם ירגישו מחויבות לבוא ולהתחבר יותר.

"החלטתי לייסד אפוא בבית חב"ד תפילה קבועה מדי ערב שבת קודש. אני זוכר שבשבתות הראשונות הייתי ממש נלחם בשיניים כדי שיהיה מניין ונקיים את התפילה, ואילו כיום אנחנו זוכים לקבוצה גדולה של עשרות משתתפים קבועים שמגיעים בכל

**מאז כרוך המלחמה
אני רואה שהשיעורים
כועלים ממש על הנוער –
מלימוד היישר למעשה.
כתאום נער אחד לובש
כיפה, אחר קונה ציצית.
הגאווה היהודית נעשתה
חזקה מאוד ומושרשת
הרבה יותר עמוק**

"לאט לאט הבנתי שאני צריך לחבור אליו ולהגדיל את השליחות המופלאה עם הנוער בלוד. כך יצאתי לדרך בצורה פורמלית כשליח נוסף הפועל בקרב בני הנוער בלוד."

גאון יעקב

כאמור, בעיר לוד אוכלוסייה מגוונת, והפסיפס האנושי משתנה משכונה לשכונה. בשכונות הוותיקות נתקלים השלוחים באתגר של כיתות מעורבות יהודים וערבים, רח"ל, מה שבדיעבד יוצר בקרב הנוער צורך בהפגנת 'גאון יעקב' ורצון לגלות את הנקודה היהודית אל מול לאומים אחרים. "לקראת החגים זה תמיד מורגש בבירור", אומרים השלוחים, "כאשר אנחנו מגיעים להעביר סדנה או הרצאה על חג מסוים - זה נוגע גם לנערים שמגיעים מבתי שאינם בהכרח מסורתיים".

"אם יש דבר שמאוד מעניין את הנוער", מספר הרב כהן, "אלו שיעורי התורה במתכונת המיוחדת של חב"ד לנוער. למרות שלל הפעילויות שאנחנו מציעים, הדבר שהכי מדבר אל הנוער ומעניין אותם זהו שיעור התורה. הנערים כיום מחפשים תוכן ומשמעות, ואת זה הם מוצאים אצלנו.

"אם להניח את האצבע, מאז פרוץ המלחמה אני רואה שהשיעורים פועלים

קשר ללא הפסקה: משמאל, הרב סגל מסדר קידושין לחתן בוגר סניף חב"ד לנוער בלוד. מימין, החתן כנער בשיעור עם הרב סגל לפני עשר שנים

כמוכן בעובדה שנער שהגיע תחת ארגון חב"ד לנוער זכה בתחרות!"

קוצרים את הפירות

לאחר שנים רבות של חריש עמוק בקרב הנוער ומוסדות החינוך, ניתן לומר כי חב"ד לנוער לוד הוא ארגון המוערך על ידי כלל ההורים והנהלות בתי הספר, וכמובן על ידי הנערים עצמם. "הנוער רואה בנו", מגדיר הרב סגל, "משהו שהוא לא מוצא במקומות אחרים. מצד אחד, הוא פוגש אמת ומסורת ללא פשרות, ומצד שני, הוא רואה בנו אנשי חינוך שאינם חלק מהמערכת, איתם הוא יכול להתייעץ ולשתף".

"בשבועות אלו של המלחמה ראינו את הכוח וההשפעה שלנו על הנוער. אחת המורות בבתי הספר התיכון התעקשה שנמשיך לקיים את השיעור עם התלמידים שלה, גם במסגרת הזום. לאחר השיעור המורה כתבה לי בהתפעלות, כי לשיעורים שלה היא מתקשה לגייס מספר דו-ספרתי של תלמידים, ואצלי בשיעור הייתה השתתפות פעילה של למעלה מ-30 נערים ונערות! בנוסף, היא שיתפה אותי כי ברגע שהודיעה להם שמחר יתקיים כרגיל השיעור עם חב"ד לנוער, ההתרגשות של התלמידים הייתה בשמים..."

"ללא ספק, המורים והנהלות בתי הספר רואים את ההשפעה החיובית שלנו על הנוער, בלימוד ובמעשה, ומעודדים את המשך הפעילות. וכאמור, כאשר אנחנו זוג שלוחים שפועלים בכל התיכונים - ההשפעה גדלה כפליים. "הנה המחשה משעשעת", ממשיך הרב סגל בחיך, "אחת

האמן ר' עדי גביסון מופיע במועדון בלוד

**לאחר השיעור המורה
כתבה לי בהתפעלות,
כי לשיעורים שלה היא
מתקשה לגייס מספר
דו-ספרתי של תלמידים,
ואצלי בשיעור הייתה
השתתפות כעילה של
למעלה מ-30 נערים
ונערות!**

יום שישי ללימוד ולתפילה בבית הכנסת, ועל הארגון והסדר כבר מנצחים הנערים בעצמם".

הרב סגל משתף אותנו גם בהישג משמעותי של אחד הנערים: "באחד הימים הגיע אלי נער צעיר שהשתתף בשיעורים ובפעילויות שלנו. הוא אחז בידו פרוספקט של ארגון קירוב גדול, שמזמין נערים מארגוני קירוב שונים לחידון ארצי על הלכות שבת. עודדתי את הנער להירשם, ולמדנו יחד תקופה ארוכה

לקראת החידון. הוא עבר מבחן ועוד מבחן, עד שהגיע לגמר הגדול. "האירוע נערך באולם רחב ידיים עם משתתפים רבים, וגולת הכותרת הייתה 'שאלת הראשון לציון' הגר' יוסף שליט"א שהתפלפל עם הנערים בהלכות שבת. ואכן, הנער שלנו קטף את המקום הראשון בגמר! זה היה מרגש מאוד גם ברמה האישית, וגם

זוכני התפילין של חב"ד לנוער בלוד מועלים ללא הפסקה

ראש העיר לוד מר יאיר רביבו בביקור במועדון

עם נוער מלוד באלול האחרון בכותל המערבי

ברגע שהגיע שליח נוסף לעיר - הפעילות לא הוכפלה אלא שולשה, ולא רק בכמות אלא גם באיכות

במיוחד בפעילות עם הנערות. עד לקבלת המועדון היינו מתכנסים בבתי כנסת שונים, מה שבאופן טבעי גרם לנערות להרגיש פחות בנוח, ואילו במועדון הפתוח גם להן בשעות ייעודיות התחושה אחרת לגמרי.

"בהמשך הדרך, המועדון שלנו הלך והתפרסם ומשך אליו נערים מכל רחבי העיר, וכאשר הרב אבי כהן הצטרף לפעילות והיא הלכה וגברה, הבנו שאנחנו צריכים מקום נוסף. באותם ימים קיבלתי פניה יוזמה מהעירייה - שכבר נחשפה לפעילות המיוחדת שלנו עם הנוער - שהודיעה לי כי ארגון הנוער יקבל הקצאה נוספת במרכז העיר לפעילות!

"שמחתי מאוד על ההודעה, אך ידעתי כי אני צריך לעבור עוד אתגר משמעותי - המקום דרש שיפוץ מקיף והשקעה כספית גדולה. טלפנתי אל הרב שילת ועדכנתי אותו כי קיבלנו הקצאה מהעירייה למועדון נוסף. באותו רגע הוא יצא לדרך ובא לראות את המקום.

"כאמור, מתחילת הדרך הרב שילת עודד אותנו לחשוב קדימה ובגדול, ובזכותו הגענו לאן שהגענו. ברגע שהוא הגיע וראה את השטח של העירייה, הוא אמר לי: 'זה מקום אסטרטגי, נשקיע בו. העירייה צריכה להבין שאנחנו ארגון נוער רציני!', מתאר הרב סגל בהתרגשות את השתלשלות העניינים, "וזה הזדמנות גם לשפץ את המועדון הוותיק יותר שלך ולהפוך את מקומות הכינוס של חב"ד לנוער בלוד למועדוני הנוער היפים והמזמינים ביותר בעיר!", אמר.

"ואכן, מסיים הרב סגל בשמחה, "בסיוע נציג חב"ד בעירייה ר' שמוליק בורקיס שמסייע לנו ודוחף את הפעילות קדימה, קיבלנו את השטח בפועל מהעירייה, ובעזרת הרב שילת ערכנו שיפוץ מסיבי בשני המועדונים, שמלאים היום בפעילות! ללא ספק, בזכות חב"ד לנוער - העתיד של לוד נראה מזהיר מתמיד." ■

ממנהלות בתי הספר בלוד ביקרה לפני זמן מה במסגרת עבודתה בבית ספר אחר בעיר, ותוך כדי הביקור היא שיתפה אותם בפעילות המיוחדת של 'הרב שלום' מחב"ד לנוער. היא הופתעה לשמוע שגם בבית הספר המארח יש פעילות של חב"ד לנוער, אבל עם 'הרב אבי'. היא מיד טלפנה אלי ושאלה: 'הרב שלום, אתה זה גם הרב אבי?'..."

המועדונים החדשים

"לפני שבע שנים", מספר הרב סגל, "זכינו לחנוך את המועדון הראשון לנוער בלוד. העברת הפעילות למקום קבע הייתה זרז משמעותי בתאוצה של הפעילות בעיר. ברגע שנכנסנו למועדון משלנו הפעילות עטתה תחושה של קבע ורצינות, וגם הנערים הרגישו שיש להם בית אמיתי, משלהם. הדבר גרם לתוספת כוח משמעותית

הרב סגל והרב כהן עם נערים מלוד ליד האוהל הק' בשבתון סיטין העולמי בחודש שעבר

השאפתניים, יש סיפורים אנושיים קטנים גדולים. אלה סיפורים שקשה לשכך אותם בגיליון אקסל, אבל הם משקפים חוויות משנות חיים. אלה הסיפורים שחב"ד בקמפוס רוצה לספר השנה; לא כי הם מוכיחים גדולה - אלא כי הם מוכיחים אמת. ואנשים שמוצאים אמת, רוצים להיות חלק ממנה.

סדר פסח בחור ההונגרי

הרב שמואל חרד פועל במכללת אשקלון כבר שנים ארוכות, ובית חב"ד שלו הפך לנקודה של אור וחום משפחתי עבור סטודנטים רבים שפקדו ופוקדים אותו. עבור הרב חרד, כל סטודנט הוא סיפור חיים שלם.

"גרמן הוא סטודנט שלמד אצלנו לפני שנתיים", הוא פותח ומספר, "והוא מתגורר כיום באיזה חור בהונגריה, הרחק מכל מרכז יהודי. אשתו יהודייה מבודפסט, ועל פניו אין להם קשר גלוי לשמירה מעשית של תורה ומצוות. אבל תראו, הוא תורם לנו כל שנה 50 ש"ח במסגרת הקמפיין... אז באמת אי אפשר להגיד שאין לו קשר למצוות - הרי הוא מקיים מצוות צדקה לפחות אחת בשנה", מחייך הרב חרד.

השנה, תוך כדי התכתבות שגרתית על התרומה השנתית, הזדמן לרב חרד לשאול את גרמן אם לא הגיע הזמן להתקדם בקיום מצוות. השאלה הפשוטה פתחה דלת ששניהם לא ידעו שהיא נמצאת שם. "קיישרתי בינו לבין השליח הקרוב אליו, יחסית, וכעת הוא דואג לו למצוות ויין ושאר מצרכי החג. גרמן הבטיח שהם יעשו סדר כהלכתו יחד עם כל משפחתו המורחבת - וכל זה בזכות חמישים השקלים, זוכרים?"

סטודנטית אחרת, עליה מספר הרב חרד, מגיעה מדי יום שני לשיעור שמקיימת הרבנית חרד בביתם. לפני כמה שנים, באחד השיעורים שבהם דיברו על מצוות מעשר, היא ניגשה לרבנית בסוף השיעור ואמרה שהיא רוצה להתחיל לקיים את המצווה הזו. "היא לא שומרת שבת, לא יודעת יותר מדי דברים", מתפעל הרב חרד, "אבל את המצווה הזאת היא רצתה לקחת על עצמה".

הסטודנטית עבדה באותה שעה במלצרות והכנסתה הייתה צנועה מאוד, ובכל זאת מדי חודש הייתה מעבירה לזוג חרד כ-300 ש"ח, לפעמים פחות ולפעמים יותר. "היא הקפידה על התרומה הקבועה במשך שנים, ותמיד סיפרה לכולם כמה ברכה הדבר נותן לה וכמה היא רואה בעקבותיו הצלחה, או כלשונה: בזכות זה יש לה תמיד מה שהיא רוצה לקנות... באופן טבעי, בכל פעם שדובר בשיעורים או בסביבתה על צדקה, היא תמיד עודדה את חברותיה להצטרף אליה".

לאחרונה, אותה סטודנטית התחילה בלימודי תואר שני, ובמקביל מצאה עבודה נחשבת בתעשיית הביטחון, עם שכר נאה ומתגמל. "זה מאוד מעניין", אומר הרב חרד, "מתברר שמי שמכיר בברכה בשלביה הראשונים - רואה אותה גם בשלבים הגדולים, והכל בזכות מצוות מעשר".

אבל הסיפור שריגש ביותר את הרב חרד בקמפיין הנוכחי הגיע בנסיבות לא צפויות. זוג סטודנטים בוגרים הגיע לבית חב"ד כדי לקבל מצה שמורה לקראת החג. כרגיל הפגישה התנהלה מתוך

שיחה נעימה, חיוכים, וכמובן תרמיל צעירים שהתמלא במצות ריחניות - ואז נשמעה אזעקה. כולם נכנסו לממ"ד, ושם, בין הכתלים המוגנים, סיפר הבעל את מה שעמד על ליבו.

"לפני כמה חודשים", סיפר הסטודנט לשעבר, "עברתי תקופה קשה ומלחיצה. עזבתי את עבודתי הזמנית והייתי כמה שבועות בבית מחוסר מעש ופרנסה. שלחתי קורות חיים מבאר שבע עד הרצליה לחברות תוכנה. אני מהנדס, וזו עבודה שיכולה להכניס הרבה, אבל אף אחד לא חזר אליי. החלטנו אפוא לתרום 120 ש"ח מדי חודש לבית חב"ד, וביום ראשון ביצענו את התרומה הראשונה.

"ביום חמישי - עוד באותו שבוע - הטלפון צלצל. אוניברסיטת בן-גוריון בבאר שבע ביקשה תעודות, קראה לראיון, ואחר כך לעוד ראיון. עברנו יום ראיונות שלם בן שמונה-תשע שעות, ראיונות מפרכים - ואז הגיעה הבשורה: התקבלת. בתחילה לחצי משרה, ואחרי כמה ימים התמונה התבהרה: משרה מלאה!"

"היום הוא מרוויח יפה", מסיים הרב חרד ומחייך את חיכוך השקט, "זה מה שהוא סיפר לי. בממ"ד".

מה שאני עושה - זה המעט שבמעט

באוניברסיטת חיפה שבמרומי הכרמל אין איש שלא מכיר את הרב תנחום רבין, השליח שנמצא עמוק בליבה של הקהילה הסטודנטיאליית. "יש כל כך הרבה סיפורים", הוא אומר במענה לשאלתנו, "זה לא יוצא מגדר הטבע - אבל אלה ניסים שבכל יום שמלוכבים בתוך הטבע", הוא משתמש בשפת החסידות.

בשנים האחרונות התהווה בבית חב"ד שלו גרעין בן כעשרה סטודנטים שהפכו למעין משפחה של

אוזן קשבת לכל החיים

הרב שניאור לנדא, השליח במכללה האקדמית נתניה, פותח את דבריו בהכרת תודה שחשוב לו להביע. "בראש ובראשונה אני חושב שצריך להודות לנשות השלוחים", הוא אומר בכנות, "שבזכותן התאפשר לקיים השנה את ימי ההתרמה. הן נמצאות עם הילדים בבית בימים שבהם אין מסגרות חינוך, תוך כדי הכנות לפסח - ובאמת מוסרות את עצמן בכל החזיתות. בזכות השלוחות אנחנו יכולים

לקיים את הקמפיין ולשחזר את ההצלחה, וגם לגדול ולהתפתח". מבחינתו, ימי ההתרמה הם הרבה יותר מאירוע שנתי. "זה סוג של תמונת-מבט על הפעילות החשובה שאנחנו עושים ועל עוצמת ההשפעה שלה. כשסטודנט שסיים את התואר לפני שלוש שנים מצטרף לקמפיין ותורם כל סכום שהוא, זה ממחיש כמה בית חב"ד הפך להיות חלק מהחיים שלו. השהות בין הכתלים אצלנו שינתה לו את התודעה והפכה את חייו לטובה בתחומים רבים".

"אנחנו שומרים על קשר עם כל הבוגרים לאורך השנים", מוסיף הרב לנדא, "ומצידם גם הם מתקשרים להתייעץ, לשתף ולספר על דברים שמתפתחים בחייהם האישיים. הפכנו להיות מעין משפחה אחת גדולה - המוני בוגרים שמרגישים חיבור לבית חב"ד ורוצים שהמוסד הזה יצליח ויתפתח. לא כי הם נהנים ממנו ישירות, אלא כי הם מרגישים שהוא שלהם. בעיניי, זו ההצלחה הגדולה".

לדבריו, בתגובות שמגיעות בימי ההתרמה הוא ממש יכול לקרוא את התחושות בין השיטין: "לכם באמת מגיע"; "אני מרגיש גאה לתרום למקום הזה"; "אתם עושים עבודה נפלאה - זה דור העתיד שלנו".

הרב לנדא מוסיף ומצביע על תופעה שמרגשת אותו במיוחד: סטודנטים בהווה - לא רק בוגרים - שמתגייסים מיוזמתם לגייס תרומות מחבריהם. "הם לא מיומנים בזה, וגם לא ביקשנו מהם - אבל הם מרגישים צורך לעשות את זה, כי הם רוצים להיות חלק מהמפעל. כשאדם בא ומתאמץ בשביל בית חב"ד, זה מלמד עד כמה הדברים חדרו לליבו".

מבט להיום, מבט למחר

50 ש"ח מהונגריה; 3000 ש"ח מזוג בתחילת דרכו; 500 תורמים שחולקים פסיפס של אהבה - כל אלה יחד מצטברים לחשבון גדול המשקף חריש יהודי עמוק בשכבת הגיל המשפיעה ביותר בישראל.

כל אחד מהתורמים הללו אינו רק מספר בקמפיין; הוא עדות חיה לכך שכשיהודי בא במגע עם נקודת האמת שבלבו, וכשהוא מרגיש שראו אותו ודאגו לו כאח - הוא לא שוכח. וכך, יום אחד, בדרך משלו, בסכום שהוא יכול לעמוד בו ואף יותר מזה, הוא מחזיר, כאשר העיקר זה לא הסכום. הלב שלו נמצא שם בפנים.

כך הולכת השלשלת - מסטודנט שהגיע בפעם הראשונה לשולחן שבת, לבוגר שתורם בגאווה, ועד לילד שגידל בבית יהודי חם וילמד בגן חב"ד בשכונתו, כי אביו נפגש פעם עם שליח שהאמין בו. זו ההשקעה האמיתית של חב"ד בקמפוס. לא רק בסטודנטים של היום - אלא בדורות שיבואו אחריהם.

ממש, כשהם חולקים יחד שיעורים, שיחות, שבתות ואירועים. הם מרגישים שהדבר הזה שינה את חייהם במהלך הדרך לתואר, הוא אומר. "השהות בבית חב"ד עזרה להם לא רק לשמור על הגחלת היהודית, אלא להתחזק נפשית ורוחנית ולהבין מה הם רוצים לעשות בחיים עצמם".

כיום, שנה ושנתיים לאחר סיום התואר, אותם בוגרים תומכים בפעילות ברמה קבועה - תרומה חודשית קבועה של 770 ש"ח ומעלה. "מדובר בחבר'ה שמבינים שהם צריכים לדאוג לדור העתיד", מבהיר הרב רבקיין, "והם נותנים את זה עם כל כך הרבה אהבה".

כאן מגיע הסיפור שהרב רבקיין לא ישכח. אחת הבוגרות - שתורמת בעצמה בקביעות לפעילות ומגייסת לכך גם את משפחתה וחברותיה בכל הזדמנות - קיבלה פעם ממשפחת רבקיין הודעת תודה על תרומתה. תגובתה שינתה משהו עמוק בהבנת המשמעות של שליחותם. "היא כתבה לנו: תודה? אתם אומרים לי תודה? אם הייתם מבינים איזה שינוי פעלתם אצלי ומה חוללתם בנפש שלי - הייתם מבינים שמה שאני עושה עבורכם זה רק המעט שבמעט!...". הרב רבקיין שותק רגע לפני שהוא ממשיך. "אנחנו יודעים שאנחנו פועלים ועושים, אבל כשאתה שומע את זה מהסטודנטים עצמם בצורה כל כך ברורה וחדה, ואתה תופס איך זה נראה מצידם - זה דבר מדהים. כמה מרגש לשמוע את זה".

500 שותפים קטנים גדולים

הרב ששי כרמל, שליח חב"ד בקמפוס באוניברסיטת אריאל, דוגל בגישה של 'הרבה רגליים'. "אצלי מדובר בתרומות קטנות", הוא אומר בישרות ובחיון. "90, 150, 200 ש"ח - אבל הן מגיעות מהמוני שותפים שונים. בסך הכל, ככל קמפיין אני מגיע ליותר מ-500 תורמים, כאשר רוב הבוגרים שלי מרגישים חלק - ובפועל תמיד הם נוטלים חלק".

הוא אינו מחפש את הסיפור הבומבסטי. הוא מאמין שמאות לבבות מחוברים הם עצמם הסיפור. אבל גם אצלו יש סיפור שריגש אותו יותר מאחרים. זוג שהכיר בקמפוס - שניהם ממשפחות שאינן שומרות מסורת, וזאת בלשון המעטה - התחיל להגיע לשיעורים, ואחר כך לסיור סליחות, וכך שלב אחר שלב הלך והתקדם עד שהרב כרמל גם עמד איתם תחת חופה אחת בתפקיד הרב המחונן. ואז הגיעה ההפתעה: "בשנה הראשונה לאחר חתונתם, הם תרמו מסגרת הקמפיין 3,000 ש"ח. הייתי בהלם. הם היו ממש בתחילת החיים האמיתיים שלהם, אין להם עדיין הרבה כסף משלהם, וזה מה שהם בחרו לעשות!".

כשחלק את ההתפעלות שלו עם הזוג, התגובה הגיעה מיידית - חמה ונעימה: "זה המינימום מבחינתנו. זו ההערכה שלנו כלפיכם". לדבריו, הוא מחזיק את המילים האלה קרוב ללב. "תגובה כזו שווה יותר מכל סכום".

כשאידו שקייט

פתגלגלת בדוכן רחוב

משמאל לימין: השליח הראשי ליבנה הרב לרר, הנגיד ר' איציק שמואלי והשליח לנוער הרב פרנקל

ניידת ה'פודטראק' הראשונה של חב"ד לנוער הושקה ביבנה, ותשמש לפעילות רחבת היקף בכל רחבי העיר

הכריז במעמד ההשקה שבקרוב יזכו שבע ערים נוספות ברחבי הארץ בניידת דומה על פי המודל שנוסדה ביבנה, כשהראשונה בהן תגיע לעיר שדרות בחודש הקרוב.

עוד לפני הקמת המודל הנוכחי הוקמו בתרומת הרב שמואלי ומשפחתו מועדונים ניידים בפורמט גדול יותר המשמשים כמועדון של ממש, בערים רחובות וטבריה. המועדונים הללו כבר הוכחו כמועילים מאוד, והרחיבו את מעגל החניכים של חב"ד לנוער בערים אלו עשרת מונים, וכעת הוחלט לנסות מודל חדש ומרתק.

הרב יעקב שמואלי ע"ה שעל שמו נקרא הפרויקט החדש השתתף בגופו בחנוכת המועדונים הקודמים, ודיבר בהתרגשות על הצורך לפעול עם נערי ישראל ועל הזכות המיוחדת של שלוחי חב"ד לנוער לגעת ברבבות נשמות, והפעולה הזו בוודאי תהיה לעילוי נשמתו. ת.נ.צ.ב.ה.

יתרון טכני בולט ששולב בבניית הניידת, הוא היכולת להרכיבה ולחברה גם לרכב רגיל ולא רק לטנדר משא.

הניידת ביבנה תעבור ליד בתי הספר ומקומות ריכוזי הנוער, וזאת כהשלמה כמובן למועדון הקבע הגדול ביבנה בו משתתפים בפעילות למעלה מ-350 נערים מדי שבוע.

את הניידת המיוחדת יוביל אברך ייעודי המסייע בשליחות חב"ד לנוער שיוקדש למשימה זו מדי יום במשך כמה שעות, כדי לא לפגוע בשאר הפעילויות, ובעזרת ה' דרכה יצליח סניף חב"ד לנוער יבנה - ובעקבותיו שאר הסניפים שיזכו בניידת דומה בעתיד הקרוב - לפגוש המוני נערים נוספים ברחבי העיר ולהזמין אותם להשתתף בשלל הפעולות של חב"ד לנוער.

תורם המיזם, הנדיב הרב איציק שי' שמואלי, בנו של הרה"ח ר' יעקב ע"ה,

כזה עוד לא היה. במלאות שלושים לפטירת הרה"ח ר' יעקב שמואלי ע"ה, החל לפעול הפרויקט החדש לעילוי נשמות: הפוד טראק - ניידת מזון בעברית מדוברת - הראשון של חב"ד לנוער הושק בסניף חב"ד לנוער ביבנה, והחל לנוע ברחובות העיר כשהוא מושך תשומת לב מצד התושבים המתפעלים ממראהו המקורי והסגוני, וכמובן תופס את ליבם של נערי יבנה.

הניידת החדשה היא סנונית של מיזם רחב, בו ניידות פוד טראק רב שימושיות, ישמשו ככלי רב עוצמה להפצת יהדות ברוח צעירה. הן באספקת מזון מהיר מהודר במסגרת הפעילויות בסניף, על ידי המדף הנפתח החוצה בסגנון החביב על הנערים, והן כמתחם סגור שישמש כמועדון נייד לכל דבר בו ניתן להתכנס להנחת תפילין, שיעורי תורה, התועדויות, הקרנת וידאו של הרבי ותכנים נוספים.